

Forfatter: Andersen, H. C.

Titel: Udrag fra Anne Lisbeth

Citation: Andersen, H. C.: "H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal", i Andersen, H. C.: *H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal*, C. A. Reitzel, 1990, s. 128. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-hcaeventyr03val-shoot-idm140098736877856/facsimile.pdf> (tilgået 22. september 2021)

Anvendt udgave: H.C. Andersens Eventyr bd. III kritisk udg. efter de originale eventyrhæfter med varianter ved Erik Dal

Gavn for Fjoden skulde han gjøre, og saa passede han *Mads Jensens* røde Ko, han kunde nok røgte og tage sig Noget for. –

Lønehunden paa Herregaardens Blegdam sidder i Solskinnet stolt oven paa sit Huus og gjser af hver, der kommer forbi, i Regnsiret kryber den indenfor, ligger tørt og luunt. *Anne Lisbeths* Dreng sad paa Grøften i Solskin, snittede paa en Tjærepejl, i Foraaret vidste han tre Jordbærplanter i Blomster, de vilde nok sætte Bær, det var hans glædeste Tarke, men der kom ingen Bær. Han sad i Regn og Rusk, blev vaad til Skindet, den skarpe Vind tårrede siden Tøiet paa Kroppen; kom han til Gaarden blev han puffet og stødt, han var led og grim, sagde Piger og Karle, det var han vandt til – aldrig elsket!

Eviden gik det *Anne Lisbeths* Dreng? Hvorledes skulde det gaee ham? det var hans Lod: *saldrig elsket.*

Fra Landjorden blev han kastet overbord, gik til søs paa en ussel Skude, sad ved Roret, mens Skipperen drak; skiden og led var han, forfrossen og graadig, man skulde troe, at han aldrig havde været mæt og det havde han heller ikke.

Det var seent paa Aaret, raat, vaadt, blæsende Veir, Vinden skar koldt gjennem de tykke Klæder, iser til Søes, og der gik for eet Seil en ussel Skude med kun to Mand ombord, ja kun een og en halv kan man ogsaa sige, det var Skipperen og hans Dreng. Tussmørke havde det været den hele Dag, nu blev det sortere, det var en bidende Kulde. Skipperen tog sig en Dram, der kunde varme indvendig! Flasken var fremme og Glasset med, det var heelt for oven, men Foden knækket af, og havde istedetfor den en tilsmittet blaamalet Træklods at staae paa. – En Dram gjorde godt, to gjorde bedre, mente Skipperen. Drengen sad ved Roret, det, han holdt paa med sine haarde, tjærede Hænder, grim var han, Haaret stridt, forkuet og krympet var han, det var *Grøftegraverens* Dreng, i Kirkebogen hed han *Anne Lisbeths*.

Vinden skar paa sin Viis, Skuden paa sin! Seilet bovnede, Vinden havde fat, der var flyvende Fart -- raat, vaadt rundt omkring, men mere endnu kunde der komme -- Stop! – hvad var det! hvad stødte, hvad sprang, hvad greb i Skuden? den drøiede sig om! kom der et Skybrud, løftede sig en Braadsø? – Drengen ved Roret skreg høit: »I Jesu Navn! Skuden var stødt paa en mægtig Steen i Hayburden og sank som en gam-

4 hver] Enhver B, hver C, Enhver D. 5 Solskin] Solskin og B, Solskin, C, Solskin og D. 16 mens] medens D. 25 *fremme] r, gammel A, fremme A²; røret med bigant i H. C. Andersens exemplar, se *Andersiana* 2 V 1962 s. 76; *Bris* III 355 og 426 indfører gammel.